

СІЛЬСЬКИЙ ЛІКАР

Чотири десятиліття. Саме стільки працює завідуючою Посягівським ФАПом Антоніна Миколаївна Бояр. Чотири десятиліття. Було, вже пішла на пенсію, але знову односельці попросили:

— Ідіть, Миколаївно, назад та й лікуйте нас. Бо ж хто нам буде помагати, як заболить?

І справді, не дуже поспішає молодь на село хоч і лікарем, хоч і вчи-

телем. Тому, розуміючи селян, повернулася знову ж на своє звичне місце у ФАПі, який колись побудували на її власному городі. Щоб близько було до хати і при потребі викликати Антоніну Миколаївну до хворого. А потреба така виникає мало не щодня. Ось і зараз за 15 днів, що А. М. Бояр у відпустці, ще не було жодної доби, аби **хтось** не просив до-

помоги. В неділю ж одразу три виклики були.

Антоніна Миколаївна того віку, який називають бальзаківським. Приемна у спілкуванні, з м'яким голосом. Можна сказати, звичайний сільський інтелігент. Одначе у цій зовнішній поступливості, уважності проглядається твердий і навіть трохи владний характер. І без нього навряд чи зуміла б фельдшер переконати хворого або його родичів у необхідності вжити ті чи інші заходи. Як ось тоді, коли на хуторі у немолодої уже жінки почались роди. Чоловік вперся і край: хай родить вдома. Кожна хвилинка тут дорога. Що вже казала. Миколаївна зараз не пригадує. Але жінку все ж таки завезли до ФАПу.

Роди були, як і передбачала сільський лікар, важкими. У породіллі втрачалась кров. Допомогти акушеру нікому. Прийшла одна жінка та злякалась, інструмент падає у неї з рук. Антоніна Бояр таки врятувала життя обом — і поліжниці, і новонародженому.

Чоловік хворої довго бурчав, грозився в суд подати на фельдшера-акушера. Та згодом зрозумів, що права була лікар. Потім і квіти приніс Антоніні Миколаївні.

На селі, а їх в обслуговуванні А. М. Бояр аж чотири, часто трапляються випадки, де не можна гаяти ні секунди. Розрубав чоловік сокирою ногу. Кров тече струмком. Защивати доводиться прямо на місці травмування.

Ось така праця сільського лікаря, специфічна. За довгі роки Антоніна Миколаївна уже вивчила добре своїх пацієнтів. Хворі ж здебільшого уже в літах. Хвороб назбирається чимало.

— Але знаєте, як Миколаївна поставить діагноз, то вже точний, перевірки не підлягає, — так висловились про завідувачу ФАПом голова профкому господарства Надія Кравчук.

— В мене хороша аптека, як на сьогодення, — похвалилась А. М. Бояр, — хоч ліки зараз дорогі, та нічого не поробиш — життя дорожче.

— Чи використовуєте фітотерапію?

— Так. І трави треба ще більше застосовувати при лікуванні. Я збираю їх сама. Є в Михайлівці дві жінки, які також добре розбираються у злілі. Однак таких ентузіастів мало. А трави при нинішній дорожнечі і дефіциті виходять на перший план, — так роздумує над проблемою сільський лікар.

Чимало їх, цих проблем у фельдшера на селі. Серед них, насамперед, побутові. Самому треба дбати і про паливо, і транспорту немає — міряєш пішком знайомі стежки-доріжки. А там чекають, надіються і вірять. Та й вдома завжди роботи вистачає, село ж бо. Ще й чоловік після інсульту. Могла б Антоніна Миколаївна все кинути. Але ж люди просять прийти. Вони й вірять, чекають і надіються.